

ROALD
DAHL

Met tekeningen van
Quentin Blake

De fantastische
Meneer Vos

Roald Dahl

De fantastische
Meneer VOS

Tekeningen van *Quentin Blake*

Vertaald door Harriët Freezer

De Fontein

De drie boeren

Beneden in het dal lagen drie boerderijen. De eigenaars van die boerderijen hadden goede zaken gedaan. Ze waren rijk. Ze waren ook gemeen. Alle drie waren zo vals en gemeen als je nog nooit hebt meegemaakt. Ze heetten boer Bolus, boer Bits en boer Biet.

Bolus was een kippenboer. Hij hield duizenden kippen. Hij was moddervet. Dat kwam omdat hij elke dag drie gestoofde kippetjes met macaroni at voor zijn ontbijt, zijn middagmaal en zijn avondeten.

Bits was een eenden- en ganzenboer. Hij hield duizenden eenden en ganzen. Hij was een soort dwerg met een

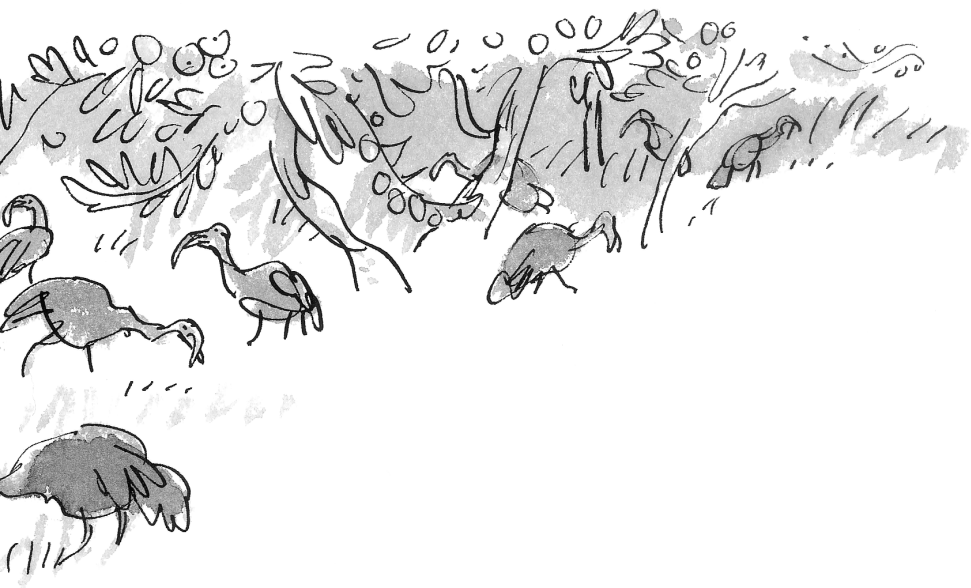

kogelrond buikje. Zó klein was hij, dat in alle zwembaden van de hele wereld zijn kin in het ondiepe nóg onder water zou hebben gestaan. Hij leefde van beschuitbolletjes en ganzenlevers. Hij prakte de levers tot een walgelijke pap en met die pap vulde hij de bolletjes op. Van dit dieet kreeg hij buikpijn en een beestachtig slecht humeur.

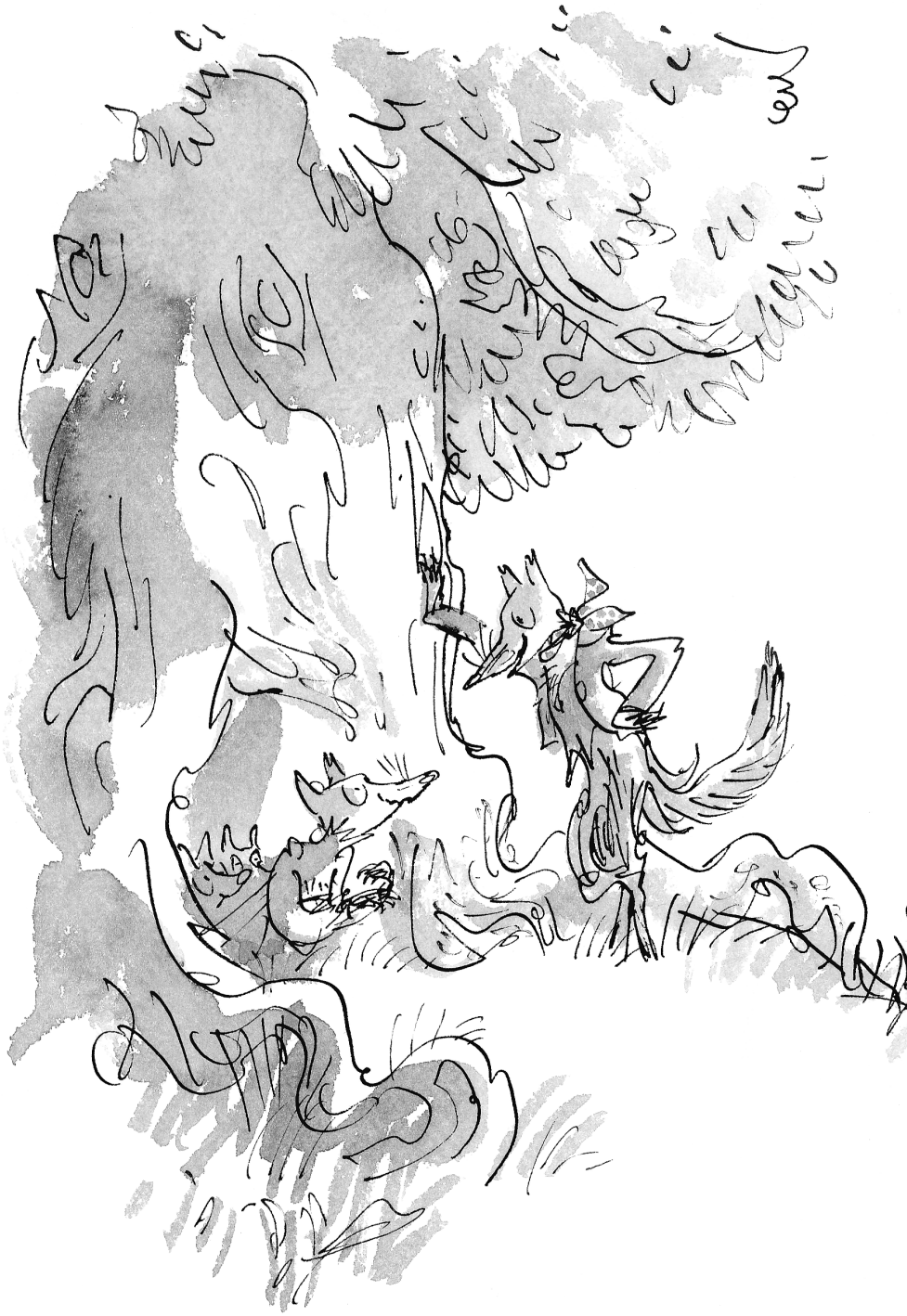
Biet was een kalkoen- en appelboer. Hij had duizenden kalkoenen en een boomgaard vol appelbomen. Hij at helemaal nooit iets. In plaats daarvan dronk hij liters en liters koppige appelwijn, die hij maakte van de appels in zijn boomgaard. Hij was zo mager als een lat en de slimste van allemaal.

*Bolus en Bits en Biet
Eén dik, één klein en één dunne spriet.
Die ellendige schurken
Met neuzen als augurken
Een valser soort boeven vind je niet.*

Dat zongen de kinderen uit de buurt altijd als zij ze tegenkwamen.

Meneer Vos

Op een heuvel boven het dal lag het bos.

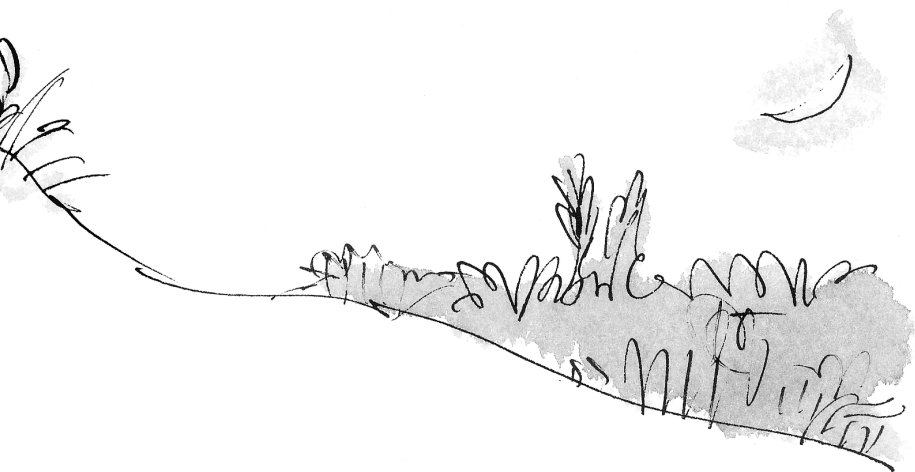
In het bos stond een enorme boom.

Onder de boom was een hol.

In dat hol woonden Meneer Vos en Mevrouw Vos en hun vier Kleine Vosjes.

Iedere avond als het donker werd, vroeg Meneer Vos aan Mevrouw Vos: 'En, liefste? Wat mag het wezen vandaag? Een mollig kippetje van Bolus? Een eend of een gans van Bits? Of een mooie kalkoen van Biet?'

En wanneer Mevrouw Vos hem had verteld wat ze wilde hebben, sloop Meneer Vos in het nachtelijk duister het dal in en bediende zichzelf.

Bolus en Bits en Biet wisten best wat er gebeurde en het maakte ze wild van woede. Het waren geen mannen die het leuk vonden om iets weg te geven. Nog minder leuk vonden zij het als er iets van ze gestolen werd. Zij pakten dus alle drie iedere avond hun geweer en verstopten zich in een donker hoekje van hun eigen boerderij in de hoop de rover te snappen. Maar Meneer Vos was ze te slim af. Hij naderde een boerderij altijd met de wind in zijn gezicht, en dat betekende, dat als er soms iemand verderop in de schaduw op de loer lag, de wind al van verre de geur van die man naar de neus van Meneer Vos voerde.

Op die manier rook Meneer Vos het al op vijftig meter afstand als Bolus zich achter zijn kippenhok nummer één verstopt had. En dan ging hij vlug de andere kant op naar kippenhok nummer vier, helemaal aan het andere eind van de boerderij.

‘Potverdriedubbeltjes, dat rotbeest!’ riep Bolus.

‘Als ik dat krenge in m’n vingers krijg!’ zei Bits.

‘Hij moet afgemaakt worden!’ riep Biet.

‘Maar hoe?’ vroeg Bolus. ‘Hoe kunnen wij dat beest in vredesnaam te pakken krijgen?’

Biet pulkte fijntjes met een lange vinger in zijn neus.

‘Ik heb een plan,’ zei hij.

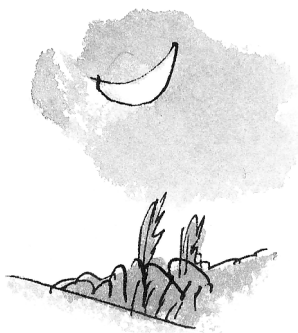
‘Jij hebt nog nooit een behoorlijk plan bedacht,’ zei Bits.

‘Houd je mond en luister,’ zei Biet. ‘Morgennacht zullen we ons vlak bij het hol waar de vos woont, verstoppen. Daar zullen we wachten tot hij eruit komt. En dan... Beng, beng, beng!’

‘Heel slim,’ zei Bits, ‘maar dan zullen we toch eerst dat hol moeten vinden.’

‘Mijn beste Bits, dat hol heb ik heel toevallig al gevonden,’ zei de sluwe Biet. ‘Het is in het bos op de heuvel. Onder een enorme boom...’

De schietpartij

‘En, liefste?’ vroeg Meneer Vos. ‘Wat mag het wezen vanavond?’

‘Ik denk dat we vanavond maar eens eend moesten eten,’ zei Mevrouw Vos. ‘Breng maar twee vette eenden mee, alsjeblieft. Eén voor ons samen, en één voor de kinderen.’

‘Goed, dan nemen we eenden!’ zei Meneer Vos. ‘De beste, die Bits maar heeft.’

‘Zul je voorzichtig zijn,’ zei Mevrouw Vos.

‘Liefste,’ zei Meneer Vos, ‘ik kan die kerels op een kilometer afstand ruiken. Ik houd hun geuren zelfs uit elkaar. Bolus verspreidt een walgelijke lucht van rotte kippenvellen. Bits stinkt naar ganzenlever. En wat Biet betreft, de walm van appelwijn hangt om hem heen als een wolk gifgas.’

‘Dat kan wel zijn, maar blijf op je hoede,’ zei Mevrouw Vos. ‘Je weet dat zij jou alle drie zitten op te wachten.’

‘Maak je over mij maar geen zorgen,’ zei Meneer Vos. ‘Tot straks.’

Maar Meneer Vos zou niet zoveel praatjes hebben gehad als hij geweten had waar de drie boeren hem op dat ogenblik opwachtten. Ze waren vlak bij de ingang van het hol, alle drie ineengedoken achter een boom met een geladen geweer. En belangrijker nog, zij hadden hun

posities zo zorgvuldig gekozen, dat de wind niet vanuit hun richting naar het vossenhol toe blies. Die blies zelfs precies de andere kant op. Zo kon de vos ze onmogelijk ruiken.

Meneer Vos kroop door de donkere tunnel naar boven, naar de uitgang van het hol. Hij stak zijn lange, knappe snuit naar buiten in de nachtelijke lucht en snoof eens diep.

Hij bewoog zich een paar centimeter naar voren, stond stil en snoof nogmaals. Hij was altijd bijzonder voorzichtig bij het verlaten van zijn hol.

Hij schoof nog een eindje naar voren. De voorste helft van zijn lichaam was nu buiten.

Zijn zwarte neus bewoog van de ene naar de andere kant snuffelend naar onraad. Hij rook niets en net wilde

hij het bos in rennen, toen hij een klein geluidje hoorde, of meende te horen. Een zacht geritsel, alsof iemand heel even zijn voet bewogen had in een hoopje droge bladeren.

Meneer Vos drukte zich plat tegen de grond en bleef doodstil met gespitste oren liggen. Hij wachtte lange tijd, maar hij hoorde verder niets.

‘Het zal wel een veldmuisje geweest zijn,’ zei hij tegen zichzelf, ‘of een ander klein diertje.’

Hij kroop een eindje verder uit zijn hol... en nog een eindje. Hij was nu bijna helemaal buiten. Hij keek voor de laatste maal behoedzaam om zich heen. Het bos was donker en stil. Ergens in de lucht hing de maan te schijnen.

En op dat ogenblik vingen zijn scherpe nachtogen een glimp op van iets glinsterends achter een boom. Het was een klein zilveren manestraaltje, dat door iets glanzends weerkaatst werd. Meneer Vos bleef er onbeweeglijk naar liggen kijken. Wat was dat in vredesnaam? Nu bewoog het. Het kwam hoger en hoger... *Grote hemel! Het was de loop van een geweer!* Als de weerlicht sprong Meneer Vos zijn hol weer in en op datzelfde ogenblik leek het hele bos om hem heen uit elkaar te knallen. *Beng-beng! Beng-beng! Beng-beng!*

De rook van de drie geweren steeg omhoog in de nachtlucht. Bolus, Bits en Biet kwamen van achter hun bomen vandaan en liepen naar het hol.

‘Hebben we hem te pakken gekregen?’ vroeg Biet.

Een van hen richtte zijn zaklantaarn op het hol en op de grond in de lichtcirkel lagen half in en half uit het hol de zielige, verminkte, bloederige overblijfselen van... een vossenstaart.

Biet raapte hem op.

‘We hebben de staart geraakt, maar de vos gemist,’
zei hij en gooide het ding weg.

‘Potverdriedubbeltjes!’ zei Bolus. ‘We hebben te laat
geschoten. We hadden hem meteen de volle laag moeten
geven toen hij zijn kop naar buiten stak.’

‘Nou kun je lang wachten voor hij er zijn kop weer eens uitsteekt,’ zei Bits.

Biet haalde een heupflesje uit zijn zak en nam een teug appelwijn. Toen zei hij: ‘Het zal op z’n minst drie dagen duren eer de honger hem naar buiten drijft. Ik ben niet van plan daarop te gaan zitten wachten. Laten we hem uitgraven.’

‘Aha,’ zei Bolus, ‘dat is nog eens verstandige taal. We kunnen hem in een paar uur uitgraven. We weten nou dat hij daar zit.’

‘Als je het mij vraagt, zit er een hele familie beneden in dat hol,’ zei Bits.

‘Dan pakken we het hele stel,’ zei Biet. ‘Haal de schoppen.’

Voor Olivia

Drieënveertigste druk, 2014

Oorspronkelijke titel: *Fantastic Mr Fox*

Verschenen bij Alfred A. Knopf, New York

Text © Road Dahl Nominee Ltd., 1970

Illustrations © Quentin Blake, 1996

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1971/2004 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Harriët Freezer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3199 8

NUR 200

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl